

LUIS FILIPE CASTRO MENDES

Fernando Pessoa

*Semmibe foszlatjuk a gesztusokat,
amit a szív közelében élő test úgy ért,
hogy a hiánytalan tenger belefúlad
a habba. És visszhang lesz bennünk a sötétség.*

*A tökéletes toll hangja fájdalmas,
ahogy ívébe vonja a hab egyedüllétét,
míg leomlanak a valóság felperzselt,
kihalt szirtjei. A tél hamar tömött
ásványba és aranyba zárja az időt,
ami a csillagok lángjaiból lett.*

*Hagyjuk, hogy az elaltatott szó érezze az
ész erős, távolságtartó jelenlétét,
és akkor majd a szív bennünk győzelmet arat,*

*ha kezdetét veszi a hideg, és az árnyjáték
az életünkre borítaná a havat,
mert a magányt újra leplezni szeretné.*

Hallgatag zene

*Azt mondtad, a szavakat nem éljük fel,
és a dolgoknak a tökéletes hely a szemedben
az az érthetetlen, betöltetlen tér volt.*

*És kitarotta a gyötrelmes türelmet,
a fagyos gyümölcsöt az üres kezünkben,
mert semmi más nem volt, amit adhatott.*

*Azt mondtad, így a fájdalom, a mozdulásunk
a réges-régi dolgokban bennrekedt,
a magány a tengerben nem hagyott nyomot.*

Lipp Márta fordításai